

פרשת בא התשפ"ב

ari.kahn@biu.ac.il

הרב ארי דוד קאהן

1. שמות (פרשת בא) פרק י פסוק כא - כג
(כא) וַיֹּאמֶר ה' אֶל־מֹשֶׁה נְטֹה יְדָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי הַשָּׁדַי עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם וַיִּמַּשׁ הַשָּׁדַי: (כב) בַּיּוֹם מָשָׁח אֶת־יְדָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וַיְהִי הַשָּׁדַי־אֶפְלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים: (כג) לֹא־רָאוּ אִישׁ אֶת־אֲחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִמַּתְחָתוֹ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְלִכְל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם:
2. שכל טוב (בובר) שמות (פרשת בא) פרק י פסוק כג
וְלִכְל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם. היינו גושן, ופשטיה דקרא הוא. אבל רבותינו דורשין במושבותם דמצרים שהיו ישראל נכנסין לבתי מצרים ונוטלין נכסיהן ואינם מרגישין, ועליהם מפורש בקבלה רגלי חסידיו ישמור ורשעים בחשך ידמו (ש"א ב ט):
3. מדרש רבה שמות י: כ"ב
ובשלישת ימי אפלה נתן הקדוש ברוך הוא חן העם בעיני מצרים והשאילום, שהיה ישראל נכנס לתוך בתיהן של מצרים והיו רואין בהן כלי כסף וכלי זהב ושמלות, אם היו אומרים אין לנו להשאיל לך ה' ישראל אומרים להן הרי הוא במקום פלוני, באותה שעה היו המצריים אומרים אם היו אלו רוצים לשקר בנו היו נוטלין אותן בימי החשך ולא היינו מרגישין, שהרי ראו אותן כבר אחר שלא נגעו חוץ מדעתנו כמו כן לא יחזיקו, והיו משאילין להן, לקיים מה שנאמר: ואחרי כן יצאו ברכש גדול (בראשית ט"ו: ד), הדין הוא דכתיב: ולכל בני ישראל היה אור וגו', בארץ גשן לא נאמר אלא במושבותם, שכל מקום שהיה יהודי נכנס היה אור נכנס ומאיר לו מה שבתכיות ובתבות ובמטמוניות.
4. שמות (פרשת בשלח) פרק יג פסוק יח
וַיִּסַּב אֱלֹהִים אֶת־הָעַם גֵּרָדָה הַמִּדְבָּר יַם־סוּף וַחֲמִשִּׁים עָלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:
5. רש"י שמות (פרשת בשלח) פרק יג פסוק יח
וחמשים - אין חמושים אלא מזגנים; ... דבר אחר, חמשים אחד מחמשה יצאו וארבעה חלקים מתו בשלישת ימי אפלה (מכילתא):
6. מכילתא דרבי ישמעאל בא - מסכתא דפסחא פרשה יב
והיה כי יאמרו אליכם בניכם בשורה רעה נתבשרו ישראל באותה שעה שסוף התורה עתידה להשתכח ויש אומרים בשורה טובה נתבשרו ישראל באותה שעה שהן עתידים לראות בנים ובני בנים להם שנאמר ויקוד העם וישתחוו וגו' למה השתחוו משום שנאמר וחמושים עלו בני ישראל אחד מחמשה וי"א אחד מחמשים וי"א אחד מחמש מאות עלו ר' נהוראי אומר העבודה ולא אחד מחמש מאות עלו שנאמר רבה כצמח השדה נתתיך וגו' (יחזקאל טז ז) וכתיב ובני ישראל פרו וישרצו (שמות א ז) שהיתה אשה אחת יולדת ששה בנים בכרס אחד, ואתה אומר אחד מחמש מאות עלו, ואימתי מתו בשלישת ימי אפלה שנאמר לא ראו איש את אחיו שהיו קוברין מיתהן והודו ושבתו שלא ראו אויבים ושמחו במפלתם.
7. יחזקאל פרק כ פסוק ח
וַיִּמְרוּ־בִי וְלֹא אָבֹוּ לְשָׁמֹעַ אֵלַי אִישׁ אֶת־שְׁקוּצֵי עֵינֵיהֶם לֹא הִשְׁלִיכוּ וְאֶת־גִּלְגֹּלֵי מִצְרָיִם לֹא עָזְבוּ וַאֲמַר לְשָׁפֹךְ חַמְטֵי עֲלֵיהֶם לְכָל־תּוֹת אֶפְלֵ בָהֶם בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרָיִם:
8. רש"י יחזקאל פרק כ פסוק ח
וימרו בי - הם הרשעים רובם של ישראל שמתו בשלישת ימי אפלה כמו שנאמר וחמושים עלו בני ישראל וגו' (שמות יג) אחד מחמשים ויש אומרים אחד מחמש מאות:
9. רש"י שמות (פרשת בא) פרק י פסוק כב
ויהי חשך אפלה שלשת ימים וגו' - חשך של אפל, שלא ראו איש את אחיו אותן ג' ימים. ועוד שלושית ימים אחרים חשך מכפל על זה, שלא קמו איש ממתחתיו - יושב אין יכול לעמד, ועומד אין יכול

לישב; ולמה הביא עליהם חשך? שהיו בישראל באותו הדור רשעים ולא היו רוצים לצאת, ומתו בשלושת ימי אפלה, כדי שלא יראו מצריים במפלגתם ויאמרו, אף הם לוקים כמונו. ועוד, שחששו ישראל וראו את פליהם, וכשפצאו נהיו שואלים מהן נהיו אומרים אין בינו כלום, אומר לו, אני ראיתי בביתך, ובמקום פלוני הוא (שמות רבה):

10. אמת ליעקב שמות (פרשת בא) פרק י (כב)

ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים. פירש"י וז"ל: ולמה הביא עליהם חשך שהיו בישראל באותו הדור רשעים ולא היו רוצים לצאת ומתו בשלושת ימי אפלה וכו'. הנה אף שבאמת כל בני הדור ההוא לא היו נחשבים כצדיקים, שהרי מצינו שטענו מלאכי השרת הללו עובדי עבודה זרה והללו עבודה זרה, הרי שהמלאכים לא היו יכולים לראות שום הבדל בין ישראל למצרים, וא"כ מדוע מתו דוקא רשעים אלו ולא כל הרשעים. ונראה משום שאלו היו רוצים לעכב בידיהם של האחרים מלצאת, דהם סברו שמכיון שקבלה בידם שישתעבדו ד' מאות שנה א"כ עדיין לא הגיע זמן הקץ, ופחדו שאם יצאו קודם הזמן אז יארע להם כמו שיארע לבני אפרים שיצאו קודם הזמן, ולא האמינו לדברי משה והזקנים שחישב ה' את הקץ בזכות האבות, ולכן המיתן הקדוש ברוך הוא. אבל הכלל כולו, אף שבעיני המלאכים היו בגדר עובדי עבודה זרה, אבל רק הקדוש ברוך הוא יש לו את הראייה למרחוק להבין שאומה זו שעכשו הם עובדי עבודה זרה יהיו בעוד שבעה שבועות מוכנים לעמוד בהר סיני ולומר "נעשה ונשמע", ופנימיות כזו גם המלאכים אין מרגישים בה, עד שהוצרך הקדוש ברוך הוא להוכיח את זה למדת הדין על ידי מה שהראה להם ארונו של יוסף [בראשית רבה פרשה פ"ז אות ח'], והיינו שהוכיח להם שאומה זו תוך תוכם ממקור אחר נחצב, וביארתי זה היטב להלן בדברינו ריש פרשת בשלח [י"ג פ"ט], עיין שם.

ונצייר נא לעצמנו מה היתה הרגשתם של בני ישראל במשך ימי מכת חושך, שהרי רואים הם שישראל לוקין יותר מן המצרים, שבמשך ג' ימים מתו יותר מב' מליונים גברים לבד מטף וזקנים ונשים, והלא לא ידעו טעם מכה זו, ובודאי שהיו ישראל תמהין ואומרים מה זה עשה ד' לנו. וזוהי נחמתנו במצב זה (ימי מלחמת העולם השנייה) שאנו מתרעמין כביכול על הנהגת השי"ת בנוגע לכלל ישראל, אבל לפ"ז משמע שאנו קרובין לגאולה..

11. שמות (פרשת וארא) פרק ח פסוק יז - יח

(יז) פִּי אִם-אֵינֶךָ מְשַׁלֵּם אֶת-עַמִּי הַנִּגְזֵי מִשְׁלֵיִם בָּךְ וּבַעֲבָדֶיךָ וּבַעֲמָלֶיךָ אֶת-הָעֶרֶב וּמְלֵאוֹ בְּתִי מִצְרַיִם אֶת-הָעֶרֶב וְגַם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-הֵם עָלֶיךָ: (יח) וְהַפְּלִיתִי בַיּוֹם הַהוּא אֶת-הָאָרֶץ גִּשְׁוֹן אֲשֶׁר עֲמַל עֲמַד עָלֶיךָ לְבִלְתִּי הָיוֹת-שָׁם עֶרֶב לְמַעַן תִּדְעַ פִּי אֲנִי ה' בְּקִרְבֵּי הָאָרֶץ:

12. שמות (פרשת וארא) פרק ט פסוק א - ז

(א) וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה בֹּא אֶל-פְּרַעֲהוֹ וְדַבַּרְתָּ אֵלָיו כֹּה-אָמַר ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם שְׁלַח אֶת-עַמִּי וְנִעְבְּדֶנּוּ: (ב) פִּי אִם-מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלֵּם וְעוֹדֶךָ מִתְנַזֵּק בָּם: (ג) הֲנֵה יִדְ-ה' הוֹיָה בְּמִקְנֶךָ אֲשֶׁר בְּשׂוֹהַ בְּסוּסִים בְּחִמְרִים בְּגַמְלִים בְּבָקָר וּבְצֹאֵן דָּבָר כָּבֵד מְאֹד: (ד) וְהַפְּלִה ה' בֵּין מִקְנֶה יִשְׂרָאֵל וּבֵין מִקְנֶה מִצְרַיִם וְלֹא יָמוּת מִפְּלִי-לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל דָּבָר: (ה) וְגִשְׁוֹם ה' מוֹעֵד לֵאמֹר מִחֹר יַעֲשֶׂה ה' הַדָּבָר הַזֶּה בְּאָרֶץ: (ו) וַיַּעַשׂ ה' אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה מִמִּחְרַת וַלְמַת כָּל מִקְנֶה מִצְרַיִם וּמִמִּקְנֶה בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֹא-מָת אֶחָד: (ז) וַיִּשְׁלַח פְּרַעֲהוֹ וְהִנֵּה לֹא-מָת מִמִּקְנֶה יִשְׂרָאֵל עַד-אֶחָד לֵב פְּרַעֲהוֹ וְלֹא שְׁלַח אֶת-הָעָם:

13. שמות (פרשת וארא) פרק ט פסוק כה - כו

(כה) וַיִּף הַבְּרָד בְּכָל-הָאָרֶץ מִצְרַיִם אֶת כָּל-אֲשֶׁר בְּשׂוֹהַ מֵאֲדָם וְעַד-בַּהֲמָה וְאֶת כָּל-עֶשֶׂב הַשָּׂדֶה הִקָּה הַבְּרָד וְאֶת-כָּל-עֵץ הַשָּׂדֶה שָׁבַר: (כו) וְרַק בְּאָרֶץ גִּשְׁוֹן אֲשֶׁר-שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה בְּרָד:

14. שמות (פרשת בא) פרק י פסוק ג - יט

(ג) וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-פְּרַעֲהוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה-אָמַר ה' אֱלֹהֵי הָעִבְרָיִם עַד-מָתַי מֵאֲנֶה לְעֵנֶת מִפְּנֵי שְׁלַח עַמִּי וְנִעְבְּדֶנּוּ: (ד) פִּי אִם-מֵאֵן אַתָּה לְשַׁלֵּם אֶת-עַמִּי הַנִּגְזֵי מִשְׁלֵיִם אֶתְּךָ אֶתְּךָ בְּגִבְלֶךָ: (ה) וְכִסָּה אֶת-עֵינֵי הָאָרֶץ וְלֹא יוּכַל לְרַאֵת אֶת-הָאָרֶץ וְאָכַל מִן-הַבְּרָד וְאָכַל אֶת-כָּל-הָעֵץ הַצֵּמֵחַ לְכֶם מִן-הַשָּׂדֶה: (ו) וּמְלֵאוֹ בְּתִי וּבְתִי כָל-עֲבָדֶיךָ וּבְתִי כָל-מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא-רָאוּ אֶת-תִּי:

ואבות אבותי מיום היותם על-האדמה עד היום הזה ניפן ויצא מעם פרעה: (ז) ויאמרו עבדי פרעה אליו עד-מתלי יהיה זה לנו למוקש שלח את-האנשים ונעבדו את-ה' אלהיהם הטרים תדע פי אבדה מצרים: (ח) וישב את-משה ואת-אהרן אל-פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את-ה' אלהיכם מי ומי החלכים: (ט) ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בכנינו ובבנותנו בצאגנו ובבקרנו נלך פי חגיה לנו: (י) ויאמר אליהם יהי כן ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת-טפכם ראו פי רעה נגד פניכם: (יא) לא כן לכו-גא הגברים ועבדו את-ה' כי אתה אתם מבקשים ונגרש אתם מאת פני פרעה: (יב) ויאמר ה' אל-משה נטה ידך על-ארץ מצרים בארפה ויעל על-ארץ מצרים ויאכל את-כל עשב הארץ את כל-אשר השאיר הברד: (יג) ויט משה את-מטהו על-ארץ מצרים וה' נהג רוח-קדים בארץ פלתיים והוא וכל-הלילה הבקר היה רוח הקדים וישא את-הארפה: (יד) ויעל הארפה על כל-ארץ מצרים וינח בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא-היה כן ארפה כמהו ואתרו לא יהיה-כן: (טו) ויכס את-עין כל-הארץ ותחשוף הארץ ויאכל את-כל-עשב הארץ ואת כל-פרי העץ אשר הותר הברד ולא-נותר כל-גורק בעץ ובעשב השדה בכל-ארץ מצרים: (טז) וימהר פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי לה' אלהיכם ולכם: (יז) ועתה שא נא חטאתי אף הפעם והעתירו לה' אלהיכם ויסר מעלי רק את-המנות הזה: (יח) ויצא מעם פרעה ויעתר אליה: (יט) וינהפך ה' רוחים חזק מאד וישא את-הארפה ויתקעהו וימה סוף לא נשאר ארפה אחד בכל גבול מצרים:

15. שמות (פרשת בא) פרק יא פסוק ד - ז

(ד) ויאמר משה פה אמר ה' כחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרים: (ה) ומת כל-בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על-כסאו עד בכור השפחה אשר אתר הרחמים וכל בכור בהמה: (ו) והיתה צעקה גדלה בכל-ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה וכמהו לא תסוף: (ז) וילכלו בני ישראל לא יחרצו-כלב לשנו למאיש ועד-בהמה למען תדעו אשר יפלה ה' בין מצרים ובין ישראל:

16. שמות (פרשת בא) פרק יב

(יב) ועברתי בארץ-מצרים בלילה הזה והפיתי כל-בכור בארץ מצרים מאדם ועד-בהמה ובכל-אלהי מצרים אעשה שפטים אני ה': (יג) והיה היום לכם לאת על הבתים אשר אתם שם וראיתי את-היום ופסחתי עלכם ולא-יהיה בכם נגף למשחית בהפתי בארץ מצרים: ... (כט) ויהיו בחצי הלילה וה' הפה כל-בכור בארץ מצרים מבכר פרעה הישב על-כסאו עד בכור השבוי אשר בבית הבכור וכל בכור בהמה: (ל) ויקם פרעה לילה הוא וכל-עבדיו וכל-מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כפי-אין בית אשר אין-שם מת: (לא) ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם-אתם גם-בני ישראל ולכו עבדו את-ה' פדפרכם: (לב) גם-צאנכם גם-בקרכם קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם גם-אתי: (לג) ותחזק מצרים על-העם למהר לשלחם מן-הארץ פי אמרו כלנו מתים:

17. שמות (פרשת בשלח) פרק יד פסוק כא - לא

(כא) ויט משה את-ידו עליהם ויולך ה' את-הים ברוח קדים ענה כל-הלילה וישם את-הים לתרבה ויפקעו המים: (כב) ויבאו בני-ישראל בתוך הים ביבשה והמים להם חומה מימינם ומשמאלם: (כג) וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו אל-תוך הים: (כד) ויהי באשמרת הבקר וישקף ה' אל-מתנה מצרים בעמוד אש וענן ויהם את מתנה מצרים: (כה) ויסר את אפן מרפבתיו וינהגהו בכבדת ויאמר מצרים אנוסה מפני ישראל פי ה' נלחם להם במצרים: (כו) ויאמר ה' אל-משה נטה את-ידך על-הים וישבו המים על-הים וישבו המים על-מצרים על-רכבו ועל-פרשיו: (כז) ויט משה את-ידו על-הים וישב הים לפנות בוקר לאיתנו ומצרים נסים לקראתו וינער ה' את מצרים בתוך הים: (כח) וישבו המים ויכסו את-הרכב ואת-הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אחריהם בים לא-ישאר בהם עד-אחד: (כט) ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חומה מימינם ומשמאלם: (ל) ויושע ה' ביום ההוא את-ישראל מיד מצרים וירא ישראל את-מצרים מת על-שפת הים: (לא) וירא ישראל את-הינד הגדלה אשר עשה ה' במצרים וייראו העם את-ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו:

18. בראשית (פרשת מקץ) פרק מא פסוק ה - יד

(ה) וַיִּשְׁׁן וַיִּחְלֶם שְׁגִית וְהִגְהוּ וְשָׁבַע שְׁבָלִים עֲלֹת בְּקִנְיָה אֶחָד בְּרִיאֹת וְטָבוֹת: (ו) וְהִגְהוּ וְשָׁבַע שְׁבָלִים דְּקוֹת וְשָׁדוּפֹת קָדִים צְמֻחוֹת אַחֲרֵיהֶן: (ז) וַתְּבַלְעֶנָה הַשְּׁבָלִים הַדְּקוֹת אֶת שְׁבַע הַשְּׁבָלִים הַבְּרִיאֹת וְהַמְּלֹאֹת וַיִּקְרַע פְּרָעָה וְהִגְהוּ חֵלֹם: (ח) וַיְהִי בַבֶּקֶר וַתִּפְּעַם רוּחוֹ וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא אֶת-כָּל-חֲרָטְמֵי מִצְרָיִם וְאֶת-כָּל-חֲכַמֶיהָ וַיְסַפֵּר פְּרָעָה לָהֶם אֶת-חֲלָמוֹ וְאִין-פּוֹתֵר אוֹתָם לַפְּרָעָה: (ט) וַיַּדְבֵּר שָׁר הַמַּשְׁקִים אֶת-פְּרָעָה לֵאמֹר אֶת-חֲטָאֵי אֲנִי מִזְכִּיר הַיּוֹם: (י) פְּרָעָה קָצַף עַל-עַבְדָיו וַיִּתֵּן אֹתִי בְּמִשְׁמֵר בֵּית שָׁר הַטְּבָחִים אֹתִי וְאֶת שָׁר הָאֲפִים: (יא) וַנְּחַלְמָה חֵלֹם בְּלִילָה אֶחָד אֲנִי וְהוּא אִישׁ כְּפַתְרוֹן חֲלָמוֹ חֲלָמְנוּ: (יב) וְשֵׁם אֹתָנוּ גָּעַר עַבְרִי עָבַד לְשָׁר הַטְּבָחִים וַנְּסַפְּרֵלּוֹ וַיִּפְתָּרֵלּוּ אֶת-חֲלָמֵינוּ אִישׁ כְּחֲלָמוֹ פֶּתֵר: (יג) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר פִּתְרֵלְגוּ כֵּן הִגְהוּ אֹתִי הַשָּׂיב עַל-כַּפֵּי וְאֹתוֹ תִּלְהָ: (יד) וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת-יֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן-הַבּוֹר וַיַּגְלַח וַיִּסְלַף שְׂמֹלֹתָיו וַיָּבֵא אֶל-פְּרָעָה:

19. רש"י בראשית (פרשת מקץ) פרק מא פסוק ו

ושדופת-הלייא"ש בלעז, שקיפן קדום, חבוטות, לשון משקוף החבוט תמיד על ידי הדלת המכה עליו: קדים - רוח מזרחית, שקורין ב"סא בלעז: [רוח יבשה]:

20. רש"י שמות (פרשת בשלח) פרק יד פסוק כא

ברוח קדים עזה - ברוח קדים שהיא עזה שברוחות, היא הרוח שהקב"ה נפרע בה מן הרשעים, שנאמר (ירמ' יח יז) ברוח קדים אפיצם, (הושע יג טו) יבא קדים רוח ה', (יחזקאל כז כו) רוח הקדים שברך בלב ימים, (ישע' כז ח) הגה ברוחו הקשה ביום קדים:

21. ויקרא (פרשת בחקותי) פרק כו פסוק לו

והנשארים בכם והבאתי מרד בלבכם בארצת איביהם ורדף אתם קול עלה נדף ונסו מגסת-תרב ונפלו ואין רדף:

22. רש"י ויקרא (פרשת בחקותי) פרק כו פסוק לו

עלה נדף - שהרוח דוחפו ומכהו על עלה אחר ומקושקש ומוציא קול, וכן תרגומו קל טרפא דשקוף, לשון חבטה, "שדופות קדים" (בראשית מ"א) — שקיפן קדום, לשון משקוף, מקום חבטת הדלת, וכן תרגומו של "חבורה" (שמות כ"א) — משקופי:

23. רש"י דברים (פרשת ראה) פרק יד פסוק כב

לא תבשל גדי וגו'... עשר תעשר - מה ענין זה אצל זה? אמר להם הקב"ה לישראל: אל תגדמו לי לבשל גדיים של תבואה עד שיהו במעי אמותיהן, שאם אין אתם מעשירים מעשרות פראוי כשהוא סמוך להתבשל אני מוציא רוח קדים והיא משדפתן, שנאמר (מלכים ב"ט) "וישדפה לפני קמה", וכן לענין בפורים:

24. רש"י שמות (פרשת משפטים) פרק כא פסוק כה

חבורה - היא מכה שהדם נצרך בה ואינו יוצא, אלא שמאדים הכשר כנגדו, ולשון חבורה טק"א בלעז, כמו ונמר חבברתיו (ירמיהו י"ג), ותרגומו משקופי, לשון חבטה, בטדו"רא בלעז, וכן שדופות קדים (בראשית מ"א), שקיפן קדום - חבוטות ברוח, וכן על המשקוף, על שם שהדלת נוקש עליו:

25. ישעיהו פרק כז פסוק ו - יג

(ו) הפאים ישגש יעלב יציץ ופרח ישראל ומלאו פני-תבל תנובה: (ז) הכמפת מפהו הפהו אם-כהרג הרגיו הרג: (ח) בסאסאה בשלחה תריבנה הגה ברוחו הקשה ביום קדים: (ט) לכן בזאת יכפר עון-יעלב וזה כל-פרי הסר חטאתו בשומא כל-אבגי מזבח פאבגי-גר מנפצות לא-יקמו אשרים וסמנים: (י) כי עיר בצורה בוד נזה משלח ונעזב פמדבר שם ירעה עגל ושם ירפץ וכלה סעפיה: (יא) ביש קצירה תשבנה נשים באות מאירות אותה כי לא עם-בינות הוא על-כן לא-ירחמנו עשהו ויצרו לא יחננו: ס (יב) והנה ביום ההוא יחבט ה' משפלת הנהר עד-גתל מצרים ואתם תלקטו לאתד אחד בגי ישראל: ס (יג) והנה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ויבאו האבדים בארץ אשור והנדות בארץ מצרים והשפתו לה' בנהר הקדש בירושלם: